

[Ellemann-Jensen]

landes tyranni kunne blive etableret. Jeg synes, det var meget klogt, og jeg er glad for, at udenrigsministeren i hvert fald havde forstået, hvad det var, jeg mente.

Jeg må indrømme, at når statsministeren nu siger, at det ville være dybt forargeligt, hvis vi bare lavede en ny folkeafstemning 1 år efter, at man havde en, tænker jeg, hvad det dog var, vi lavede sidste år. Ikke engang 1 år efter, at vi havde haft den tidligere folkeafstemning, holdt vi en til, og da gjorde det altså ikke noget. Jamen befolkningen har da lov til at blive kloge, og befolkningen har specielt krav på at få mulighed for at reagere på en ny situation. Jeg må da spørge: Har statsministeren virkelig så lidt tillid til befolkningen? Har statsministeren virkelig så lidt respekt for befolkningens dømmekraft og sunde fornuft, at han ikke tør lade befolkningen være med i en åben debat om alt det, der sker omkring os nu? Har statsministeren så lidt respekt for befolkningen, at den bare skal pakkes ind i nogle valne bemærkninger om, at vi sandelig står ved det nationale kompromis og ikke vil begynde at diskutere? Så må verden omkring os ændre sig, som den har lyst til; det er bare ikke fair, hvis ikke det går, som vi siger. Hvad i alverden er der galt i at tage en åben diskussion om de ting?

Så var jeg meget glad for at høre nye toner fra en socialdemokratisk formand: vi må aldrig bruge udenrigspolitikken til indenrigspolitiske formål. Det var jeg meget glad for at høre med de ar, jeg stadig har på min politiske sjæl efter at skulle slæbe rundt på 23 socialdemokratisk-radikale-SF-fabrikerede fodnoter, som var lavet af indenrigspolitiske grunde, og som generede Danmark udenrigspolitisk. Men tak til statsministeren for den nye melding!

Statsministeren (Nyrup Rasmussen):

Jeg må medgive hr. Ellemann-Jensen én ting: man mærker virkelig arrene i sjælen.

Så er der bare noget, jeg ikke forstår. Hr. Ellemann-Jensen efterlyser en åben debat, men kan vi næsten have den mere åben, end vi har den netop nu? Jeg husker, at i hvert fald udenrigsministeren og jeg forleden deltog i en fremragende, superåben, supervisionær europæisk debat om de europæiske spørgsmål, om Vestunionen, om NATO, om FN, og med en klar påvisning fra udenrigsministerens side præcis som i dag af, at de store, afgørende europæiske

spørgsmål såmænd varetages to steder, nemlig i Den Europæiske Union og i NATO, og dermed også klare, nyttige oplysninger om det reelle billede af Vestunionen. Det eneste spørgsmål, jeg stillede mig selv bagefter, var, hvor hr. Ellemann-Jensen var. Han var ikke i salen, og derfor kunne han heller ikke deltage i debatten, men måske kan læsningen af Folketingstidende give dokumentation af debattens indhold. Når man skal have en debat, er der én ting, der er vigtigt, og det er, at man er til stede.

Må jeg så til sidst sige som noget grundlæggende, at den debat, vi nu har taget fat på op til Europa-Parlamentsvalget den 9. juni, vil vi fortsætte også efter den 9. juni. Den vil foregå i Folketinget, den vil foregå ude omkring i landet præcis så åbent og også af og til klingekrydsende som i dag. Der er én ting, der er afgørende, og det er tidspunktet for en kommende folkeafstemning. Hvis der viser sig at være grundlag derfor efter 1996, må det være i landets grundlæggende interesse, at det sker på et tidspunkt, hvor vi har klarhed, overblik og en fælles linje for, hvordan det næste billede ser ud i det europæiske samarbejde.

Derfor vil jeg slutte denne debat for mit vedkommende med at sige – jeg tror, det er et kendt udtryk i den politiske debat – at det forholder sig i indenrigspolitik, som det gør i Europapolitik, og den danske regering ved man, hvor man har.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Jeg har endnu to indtegnede korte bemærkninger. Er der flere medlemmer, der på nuværende tidspunkt ønsker at deltage i denne runde? Hvis ikke det er tilfældet, betragter jeg det som afslutning i denne omgang, når vi har afviklet de to korte bemærkninger.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Det var imponerende, hvad hr. Frank Jensens ordførertale kunne føre med sig, men i betragtning af, at vi skal til afstemning den 9. juni, synes jeg faktisk, at debatten har været nyttig, for mens vi i Fremskridtspartiet ofte er blevet mødt med lidt hovedrysten og lidt overbærende træk på skulderen, når vi har hævdet, at det nationale kompromis og de taktiske manøvrer op til afstemningen den 18. maj 1993 alene var noget, der var iscenesat for at få æn-